

(המשך מעמוד 15)

התנועה היה — על-פי האופן שבו נהג במועמדים — גאון, נדיב ואכזר. ואכן, אפילו ועדה מסדרת לא היתה מצליחה לאישי שביעה טובה יותר, ופחות בעייתית, כמו השביעה הראשונה. לדעת מומחי חרות, היא זכאית לתואר: גאונית.

כפי שהיה צפוי, נבחרו בוהיאררה סגן ראש-הממשלה, דויד לוי, אחריו שר-הביטחון, משה (מישה) ארנס, השר ללא תיק אריאל שרון, שערב ההצבעה טען: "הוציאו עניתי חוזה". אחריו הוצב שרהאוצר הנוכחי, יגאל כהן-אורגד, ומייד אחריו שרהאוצר הכולל, יורם אריזר, אבי הכלכלה ה"בנונה". יושב-ראש ועדת החוץ והביטחון של הכנסת, אליהו נר, אלישר, שזכה במקום השישי, קיבל תמיכה כללית — לא רק ממחנה לוי, שאליו הוא מקורב. את השביעה סגר

שרה בהיאררה צריק אשה בכנסת

עריית עפולה, הוזכרו כמומלצים בלבד. כשהחלה ההצבעה על השביעה השניה, נכנסו מצביעים מקבוצות רקל וריסר לתא-ההצבעה בזוגות, אחר מכל קבוצה. למעשה, הם השגו זה על זה, כדי להבטיח שהעסקה תצא לפועל.

ריסר לא הסכים בשום אופן לעשות עסקה דומה עם רני מילוא. אך מילוא לא היה זקוק לכך. מחנה שמיר כולו התייצב מאחוריו והוא זכה גם בקולות מצביעים עצמאיים.

לפני הצוץ נודעו תוצאות ההצבעה לשביעה השניה. הם גרמו באולם הענק לסערת-רוחות, לבכי, להתרגי שות רבה, וכמעט למכות.

מגן זכה במקום השני, הראשון בשביעה השניה, בזכות מחנה שרון המגובש, שכל אנשיו העניקו לו את קולותיהם, ובזכות עזרה מאסיווית מקבוצת ריסר. נראה שגם אנשים ממחנה שמיר הצביעו עבורו, כדי ששרון לא יפוצץ את המשך ההצבעה. אחריו שובץ מילוא, שבהצבעה הראשונה היה על סף השביעה הראשונה, כשחסרו לו רק ארבעה קולות. אחריו, במקום עשירי, זכה ח"כ מאיר שיטרית, ראש המועצה המקומית יבנה, שנהנה מתמיכה כללית. הוא קיבל לא מעט קולות מפני שהוא מירחי, ובעיקר מפני שזימר באותו האולם כמשר כמעט שעה, שישה ימים קודם לכן, כשהכל המתינו לסיכום תוצאות ההצבעה לפאנל.

אחרי שיטרית נכנסו שילנסקי, מלכר האהרה הכללית הצפיה מראש, הוא זכה גם בתמיכה מפתיעה מצד מחנה שרון.

במקומות ה-12 וה-13 הוצבו רקל וריסר, בזכות ההסכם ביניהם. ריסר, כמוכן, הצליח גם בזכות ההסכם עם מגן. קופמן לא הצליח להיכלל בשביעה השניה. מישהו טירפד את ההסכם ביחס אליו. סגר את השביעה השניה ירדעון גדות, יריבו של קופמן, איש סניף פתח-תיקוה ויושב-ראש מועצת-המנהלים של מיפעל-הפיס, שהוא סיפור-ההצלחה של הבחירות האחרונות במרכז חרות.

לא במיקרה כונתה שביעה זו: הנדיבה.

אחריה התחיל המירוץ לחיים ולמוות, כאשר 21 מתמודדים נואשים מתחרים על שיבעה מקומות פנויים. עוד לפני שהתחילה ההצבעה, היה ברור שתהיה זו השביעה האכזרית.

איום ירושלמי

ההצבעה על המקומות בשביעה הראשונה השתתפו יותר מ-800 חברי מרכז. ההצבעה השלישית נשארו רק 600. המצביעים המתגוררים במקומות מרוחקים הרפת לנוע לבתיהם, כדי לא להפסיד יום-עבודה. אנשי לוי התכנסו מייד, כדי לתאם את ההצבעה בהתמודדות של השביעה האחרונה. הם היו אמורים להציב במקומות הראשון והשלישי את קליינר ואת דויד (הרורי) מור, איש-העסקים מסביון. אך לפני שתמה ההתייעצות נודע, שריסר נכנס לשביעה השניה, מרוב שימחה שכחו לתרר במרויך את מצביעי לוי, והפגישה הסתיימה טרם זמנה. ברגע האחרון הושג הסכם בין אנשי שמיר ולוי, לפיו הראשונים יתכוו בקליינר ובמצא, תמורת תמיכת אנשי לוי במיכאל (מיקי) איתן.

גם הפעם נכנסו זוגות לתאי ההצבעה, כדי להבטיח שאיש לא ירמה בעסקה.

אך רק תמימים יכלו להאמין שבשביעה השלישית יהיה תוקף להסכמים. בהצבעה הכל התפרק, כי צפוי.

לפני תחילת ההצבעה, בחצות, ובמהלכה, רדשו כולם תיקונים ופיצויים. הירושלמים זעקו שאין להם נציג. אנהנו מביאים 62 אחוז מהמצביעים בירושלים, ואין לנו נציג! התמרמרו פעילים מהסניף הירושלמי המפולג. הם איימו להקים רשימה ירושלמית עצמאית.

ארבעה ירושלמים נאבקו על מקום בשביעה זו, הבולט ביניהם: חיים קורפו, שרה-החבורה, שנכשל בהצביע עות על שתי השביעות הראשונות. עוזרו, צחי הגבאי, התרוצץ מצד אחד של האולם לצד השני, במהירות-זבוק, כדי לשכנע עוד ועוד מצביעים.

צורף אשה בכנסת, לחשו רבים. הם לא התכוונו למועמדת רחל קרמרמן, בתו של יעקב מרידור, אלא למרים גלורית-עסה, סגנית שרה-החבורה והתברות.

אנשי הסניפים הצפוניים היו היסטריים. יואל אברהם מסניף קריית שמונה צרח לכל עבר כי ברשימה אין נציג מצפון הארץ. מרוב זעם הוא גופף בידינו לעברו של עובדיה עלי, שהיה רווקא מועמד צפוני מובהק.

הדרוזים שבאו מרליית-אלי-כרמל לא היו מוכנים לחזור לכפר ללא ח"כ משלהם. אמל נאצר אלידין ידע זאת. קישהו אפילו שם, מאוחר מדי, שבין 14 הראשונים יש רק ארבעה מירחיים. לתנועה שרוב מצביעה אינם אשכנזים, זו תעודת עניות. ואם לא די בזאת, אפילו מועמד חובש-כיפה אחר לא נכלל בשתי השביעות הראשונות. על שערי השביעה השלישית התרפק גם שלמה גרבץ, ראש בית-ר, שעשרות חניכיו מילאו את האולם וניסו לשכנע — לשווא.

מאיר כהן-אבירוב, הח"כ החיפאי, הפציר בצירים שיכלילו אותו בפנים, וכמואז גם איתן ליבני, אחרון אנשי מיפקרת-אצל שביקש מקום בכנסת. גם ברוך לוי, עוזרו של קורפו, ועוזו לנראו, מנכ"ל משרד-התחבורה, הסימפטי, דוד שני למישפחה הלוותמת, ביקשו לשווא את תמיכת חברי המרכז.

שיחודים וחיזורים

רדכי ציפורי כונה "הקורבן האחרון של הטבח בצברה ושאתלא". הוא ידע שסיכוייו אפסיים, אך בכל זאת ניסו מקורביו הספורים לשכנע את חבריה-מרכז — שלא זכו כלטיפויו של ציפורי, בכהונתו כשרי התיקשורת — שיצביעו עבורו.

במצב כזה היה קשה לצפות לתוצאות מפתיעות בשביעה השלישית.

במקום ה-15 נכנס קורפו, גם בזכות עזרה מאסיווית של מחנה שמיר, וגם מפני שהוא ירושלמי. אחריו נכנסה גלורית-עסה על תקן של אשה ושל מירוחית. אחריה הוצב נאצר אלידין, על תקן של דרוזי ושל צפוני. אחריו נכנס כהן-אבירוב, שהוא גם צפוני, גם דתי, גם מירחי וגם בעל תמיכה חזקה מצד מחנה שרון. למקום ה-19 הצליח להיכנס קופמן, ששמר על אפיקו, אך אושרו לו ידע גבול. אחריו נכנס מצא, גם ירושלמי, גם מירחי וגם בעל תמיכה מפתיעה ממחנה שרון. סגר את הרשימה עלי מעפולה — דתי מירחי וצפוני, שגם אנשי שרון תמכו בו.

בן-דודו של קליינר ביקש שלא יבשרו לו עור תכוסתו, מחשש שהוא יפרץ בככי. מור נעלם מהאולם. אמרו על מור שהוא נכשל מפני שרצה לקנות את קולות חבריה-מרכז בכסף רב. לזכותו ייאמר, שהוא הוציא כמסע הבחירות את כספו הפרטי. המועמדים האחרים ניבזו כספי-ציבור — מי ממישרד ממשלתי שבו הוא מועסק, מי ממצודת-זאב, מעוז המיפלגה.

לפנות בוקר היה ברור שגם ועדה מסדרת היתה מגיעה לרידוג יד רומה. ההבדל היה בכך, שאלו היתה מתכנסת ועדה מסדרת, היו רק חברה נהנים מחיזוי המועמדים. חיזורים קשורים בחיזורים מובהקים. בשתי הנוכחית נהנו מכך כל חברי המרכז.

לפני שני סיבובי-ההצבעה קיבלו חבריה-מרכז רבים מה שלא הצליחו לקבל במשך שלוש שנים: החקלאים קיבלו מיכסות מים וקרקע, אחרים קיבלו מינויים, הלוואות, הבטחות, ארוחות-חינם, סופי-שבוע חיים כבתי מלון, נסיעות וטיוילים לאתרי-נופש בארץ.

לפחות בעניין זה הוכיחה השיטה הדמוקרטית של חרות את כדאיותה. ביצירת ציפורי

תמרורים

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-59 של מיכאל ארנן, יו"ר הרשות לניירות-ערך, ארנן, מזכיר-הממשלה בימי גולדה מאיר, הוא יליד אוסטרליה, שהחל את דרכו בארץ כעיתונאי בפלסטיין פוסט קודמו של גורסלם מוסט. הוא היה בגיל 23 קצין העיתונות של משרד-החוץ, ולאחר מכן ניהל את לישכת העיתונות הממשלתית, שימש כשגריר בבאנה, כקונסול כללי בניו-יורק וכמנהל מיפעל איגרות הפיתוח (הונדס) בארצות-הברית.

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-65 של משה בנו גיטר, איש-עסקים (חברת ההשקעות של בנק דיסט-קונט), שכוכבו רך מאז עלותו ארצה מארגנטינה, שבה עשה חיל כתעשיין ושאליה הגיע מהולנד, מולדתו, אחר פלישת הנאצים ב-1940.

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-75 של אורי אלפרט, יו"ר ארגוני הגימ לאים, הידוע יותר כמזכיר מועצת פועלי תל-אביב של שנות ה-60 וה-70 אשר סרב לצאת לגימלאות כהגיעו לגיל 65, ונכנע רק אחרי מאבק של שנתיים. אלפרט, שעלה ארצה מפולין בגיל 16, היה נער-שליחיות בפתח-תיקוה, פועל במטעי-הטבק ביבנאל ושרברב בירושלים (שם ניצל את שעות-הפנאי שלו ללמוד כישיבה ובאוניברסיטה, בעת ובעונה אחת). אלפרט הוא גם האיש שאסר על השמעת הרצאות פוליטיות במקומות העבודה בתל-אביב.

נחוג ♦ בבורלי-היילס, קליפורניה, יום-הולדתו ה-85 של פרד אפטייר, יו"ר

יו"ר ארנן דרך גאנה וארצות-הברית

כוכבי-קולנוע שהשתתף בעשרות סרטים כרקדן. תגובתו היחידה לצינן התאריך היתה: "מעולם לא אהבתי ימי-הולדתי".

נחוג ♦ בניו-יורק, יום-הולדתה ה-90 של מרתה גראהאם, מלכת הדיקוד המודרני, ששמרה על גילה המרדיוק כסוד כמשך עשרות שנים, ניארתה רק תודוש לגלות את גילה האמיתי, שרבים ניחשו אותו, למרות שלהט יצירתה לא פסק.

נפטרה ♦ ממחלת-הסרטן, בגיל 52, בווינדזור, אנגליה. דיאנה דורס, שחקנית-הקולנוע שכונתה "מרלין מונרו האנגלית", דורס תרכוב עירומה כביום היוולדה בגיל 17 ושהכריזה על עצמה כי היא סמל-המין הראשון של אנגליה מאז ליידי גוריבה, נודעה במסכותיה ובחייה-מומרות שלה, ובמיוחד בסמל המיסחרי שלה: ביקיני מפרוות חורפן.

נפטרה ♦ נסין, בגיל 75, היא אחת מארבע נשותיו של מנהיג יסין המנוח, מאז שהדון. יזון, אשתו השלישית של מאו, היתה לצידו בעת

המיצעד ההיסטורי של עשרת אלפים הקילומטרים, אותם צעדו הקומוניסטים הסיניים בשנים 1934-1935 מצפון-סין למרכזה. שנתיים אחרי המיצעד התגרש מאו מזיון, כדי לשאת לאשה את כוכבת-הקולנוע ג'יאנג קווינג, שנודעה כעבור 40 שנה כאשת כנופיית-הארבעה - הרוח הרעה

איש-עסקים גיטר דרך הולנד וארגנטינה

מאחורי המנהיג הסיני בשנותיו האחרונות.

נפטרה ♦ בירושלים, בגיל 84, מרים ילדישטיקליס, משוררת שיריילים (בובה זהבה, הגינגי), ילידת רוסיה, שהתפרנסה ממישרת האחרית למדור הסלאבי בספרייה הלאומית ובעלת רעיונות מקוריים ביותר: שם מישפחתה העברי, ילן, נלקח מראשיה-תיבות של שלושת שמותיו הפרטיים של אביה (יהודה לייב ניסן) והיתה זאת היא שתירגמה את יומניו של יוסף טרומפלדור, איש תלחי, מרוסית לגרמנית.

נפטרה ♦ בלונדון, בגיל 90, ד"ר מליני סוקולוב, בתו של נחום סוקולוב, מראשוני הצינים ברוסיה, הנחשב גם לאבי העיתונות היהודית. אשתו, שריחמה על האזרחים, כי אם ר"ר סוקולוב, רופאה במיקצועה, היתה בצעירותה המוכירה של אביה והצי טרפה, אחרי גיל 80, לתנועת החרות באנגליה.

אשתו של ליאופריק, לורד קובנטרי בראשית המאה ה-11, שהכבי את עולו על אזרחיו. הוא ניאות להצעת אשתו, שריחמה על האזרחים, כי אם תרכוב עירומה כביום היוולדה ברחובות קובנטרי, הוא יקל את עולו. הליידי עשתה את המעשה, אחרי שוודיאה כי איש לא ייצא מביתו ולא יפתח את חלונות ביתו עד שתסיים את רכיבת-הרחמים שלה. האגדה מספרת שהאזרחים שמרו על עיניהם, הליידי רכבה, הלורד הקל את עולו, אך מצינן אחד, שלא התאפק, התעורר בהתערבות האל.